

γίνεται σπανιωτέρα, ἢ λάβα διαπερᾶ τοὺς λειμῶνας, μετ' ὀλίγον ἐξαλειφόμενος ἀπὸ τῆν δρασιν. Μεγάλοι βράχοι ἐμποδίζουσι τὴν θέαν τῶν δρόμων, ἢ τὴν διευθύνουσι πλαγίως· θερμοὶ δὲ ἀτμοὶ ὑπεκφεύγουσιν ἐκ τῶν ῥηγμάτων τοῦ ἔδαφους.

Εἰς τὸ ὄρος τοῦ Βίκου ἢ λάβα εἶναι ὄλιγος ἀνωρυγμένη, ὁ ποὺς καυστικὸν μόνον γεάνθρακα πατεῖ, οὐδὲν δένδρον σκιαζει· τὸ μεταλλικὸν αὐτὸ ἔδαφος, τὸ στίλβον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἐρχεται τις τελευταῖον εἰς τὸν πρὸ πεντακοσίων καὶ ἐτι πλέον ἀποσβεσθέντα κρατῆρα, ὅστις ἡμιπληρωθεὶς ὡς ἐκ τῶν τελευταίων σπαραγμῶν τῆς τελευταίας ἐκρήξεως, σχηματίζει, μετὰ καὶ ἄλλων δώδεκα ἡφαιστειῶν περικυκλούντων, ὄροπέδιον, οὐτινος ἢ μονοειδῆς, θεὰ δὲν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν, εἰμὴ διὰ τὸ παράξενον αὐτῆς.

Ἐκ τῆς ὑψωμένης αὐτῆς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης τριακοσίους πόδας θέσεως, ἢ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως ἀποψὺς περιλαμβάνεται ἅπασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκροτηρίου τῆς Σοβρέντης μέχρι τοῦ ὄρους τοῦ Σιρκείου· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ διαφάνεια καὶ ἡ ἐλαστικότης τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς τὰ εὐτυχητὰ ταῦτα κλίματα, ὥστε οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀντικείμενον μένει ἀθεώρητον ἐντὸς τοῦ εὐρέος αὐτοῦ πανοράματος, καὶ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος αὐτὸς τῆς κοιλάδος ἀναβαίνει μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ἡφαιστείου.

Π. Η.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΑΘΩΟΤΗΣ.

Ἡ καλουμένη *Εὐτυχῆς νῆτος* σπανίως ὑπὸ τινῶν μόνον ἀσημάντων ἀνθρώπων ἐπισκέπτετο, ἂν καὶ πολὺ ἦσαν τὰ ἐξ αὐτῆς προερχόμενα ὄρελη. Ὁ ἀὴρ αὐτῆς εἶναι καθαρὸς καὶ γαλήνιος, αἱ δὲ ὕραι τοῦ ἔτους δὲν ὑπόκεινται εἰς τὰς μεταβολὰς ἐκείνας, τὰς ὁποίας δοκιμαζόμεν εἰς τὸ ἡμέτερον ἡμισυραῖον. Ποτὲ ἡ ἐπιφάνεια τῶν διαυγῶν αὐτῆς ὕδατων ὑπ' ἄλλου τινοῦ ἀνέμου δὲν ταρασσεται, εἰμὴ ὑπὸ τῆς γλυκείας τοῦ ζεφύρου πνοῆς. Ποτὲ αἱ καρδίαι τῶν εὐτυχῶν κατοίκων τοῦ τερπνοῦ τούτου τόπου δὲν πάσχουσι ὑπὸ τῶν ταραχῶν, οἷτινες ἐγείρονται ἐκ τῆς ὀρμῆς τῶν ἀχαλινῶτων παθῶν.

Ἡ Ἀθωότης, τὸ ἐξοχον τοῦτο χαρακτηριστικὸν τῆς τερπνῆς ταύτης νῆτος, δὲν ἔχει ἕδραν ἄλλην, εἰμὴ τὰς ψυχὰς τῶν ὑπάρχων αὐτῆς, οἷτινες ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν τῆς, καὶ γνωρίζουσι, ὅτι δὲν μένει ποσῶς εὐχαριστημένη πρὸς ἐκείνους, οἷτινες δὲν φαίνονται πιστοὶ εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ ἡ χαρίεσσα Ἀραβέλλα διηγῆ τα νεανικὰ αὐτῆς ἔτη ἐν ἄκρᾳ ἀθωότητι καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ὅταν ἡ εἰμαρμένη ἀποφασίσασα νὰ σεβασθῆ τὴν τύχην τῆς νέας παρθένου, ἐδηλοποίησε πρὸς μεγίστην θλίψιν τῆς Ἀθωότητος, ὅτι ἡ νέα Ἀραβέλλα πρέπει νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν Κυθηρίαν, καὶ ν' ἀφῆθῆ καθ' ὀλοκληρίαν ἀνεξάρτητος.

— Ἀπὸ τὴν πρὸς σὲ ἀφωτισίωσίν τῆς, ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὴν βασιλισσαν ἢ εἰμαρμένην, θέλει προκύψει ἢ εὐτυχία ἢ δυστυχία τῆς.

Ἡ Ἀθωότης ἠθρόνθη μεγάλην θλίψιν, ἀλλ' αἱ ἀποφάσεις τῶν μοιρῶν εἶτιν ἀμετάτρεπτοι. Μόλον τοῦτο ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν προσδιωρίζοντο ὁποῖα ἦσαν, ἢ Ἀθωότης ἔσπερξε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μαθήτριάν τῆς εἰς χώραν ἀγνωστον αὐτῆ, καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ, ἐὰν ἦτο δυνατόν, κατὰ παντὸς κινδύνου, εἰς ὃν αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῆ.

Ἡ Ἀραβέλλα θαρρόυσα εἰς τὴν Ἀθωότητα, εἰς τῆς ὁποίας τὰς ἐμπνεύσεις ἐντελῶς ἕως τότε ἐπέθετο, παρήτησε τὴν Εὐτυχῆ νῆτον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιλογίας. Μόλις δ' εἶχον πλησιάσει τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιφάνεια ἐφαίνετο μὲν γολήνιος, ἀλλ' ὅμως ἦτο περιώνυμος διὰ τὰ ἐπ' αὐτὴν ναυάγια, καὶ εὐθὺς ῥωμαλαῖοί τινες ναῦται ταῖς ἐπρότεινον νὰ τὰς μεταφέρωσιν. Ἐπιθυμίαν, περιέργειαν καὶ υπερβολικὴν εὐχαριστήσιν ἐδείκνυεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν υπερηφάνων τούτων ναυτῶν νὰ μαθῆ, διατί τοσοῦτο ἐπιβάται προσενάλουν τὴν Ἀραβέλλαν νὰ συμπλεύσῃ μετ' αὐτῶν. Σεβάσμιός τις γέρων, δνόματι Δύτης, τοῦ ὁποίου ἡ λέμβος ἦτο μικρὰ καὶ ἀκαλλώπιστος, προσέφερεν ἐπίσης τὰς ἐκδουλεύσεις του· ἡ δ' Ἀθωότης μὴ φροντίζουσα περὶ τῆς μικρότητος, τοῦ μεγεθους, ἢ τοῦ ἀκαλλωπίστου τοῦ πλοιαρίου αὐτοῦ, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιβῆ ἐπ' αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς συνοδίας τῆς.

— Δὲν θὰ μετανοήσης, ὅτι μοὶ ἐπροτίμησας, ἀπεκρίθη ὁ γηραιός. Γνωρίζω ὅλας τὰς ὑφύλους, τὰς περικυκλούσας τὴν Κυθηρίαν, καὶ οὐδεὶς, ἐμὲ ἐκλέξας νὰ τὸν ὀδηγήσω, ἔπαθέ ποτε κάμμίαν δυστυχίαν.

— Διατί λοιπὸν τὸ πλοῖόν σου εἶναι τοσοῦτον μικρόν; τῷ παρετήρησεν ἡ Ἀραβέλλα· μεθ' δυσκολίαν, ὡς βλέπεις, μᾶς χωρεῖ.

— Καὶ ὅμως εἶναι κατὰ πολὺ μέγα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Βλέπων τοὺς ὀλίγους ἐπιβάτας, οἷτινες με ἐκλέγουσιν ὡς ὀδηγόν τω, οὐδέποτε εἶδα τὴν λέμβον μου τόσον πλήρη, ὅσον παρατηρῶ αὐτὴν σήμερον.

Ἐνῷ ὁ γέρων ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, τὸ πλοιαρίον ἤσυχως πρὸς τὴν νῆτον προσέπλεεν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῶν υπερηφάνων καὶ ὠραίων ἐκείνων πλοίων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἀραβέλλα ἤθελε προτιμῆται, ἐὰν ἡ Ἀθωότης δὲν ἐπειθειν αὐτὴν νὰ χαρισθῆ πρὸς τὸν Δύτην. Ἠρχισεν ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ συναισθάνηται ποῖα βίασάνα ἔδωκεν ἀφορμὴν ἢ εὐπειθειά τῆς νὰ ὑποφέρῃ· διότι τὰ πάθη τῆς ζηλοτυπίας, τῆς υποψίας καὶ τῆς δυσαρσεκείας ἤρχισαν νὰ γίνωνται λυστώδη, καὶ ἐνῷ ἡ μικρὰ λέμβος ἐπλησίαζε πρὸς τὸ παράλιον, τὰ ἔτερα πλοιαρία μετὰ μάταιον ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν κυμάτων κατεσυντρίβησαν. Τινὲς τῶν ἐπιβατῶν ἐπνίγησαν, ὅσοι δὲ δίσωσαν τὴν ζωὴν των, ἀπώλεσαν πάντα τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων πράγματα των. Ἡ ἀκτὴ ἀντήχει ἐκ τῆς οἰμωγῆς τῶν ναυαγησάντων, θρηνοῦντων, τῶν μὲν τὴν ἀπώλειαν, τῶν ἐπίπλων των, τῶν δὲ τὴν δυσφημίαν τοῦ χαρακτήρός των, καὶ ἄλλων παραπυνεμένων, ὅτι ἐβλάβη ἢ ὑγεία των, καὶ ἐχειροτέρευσε ἢ κατάστασις των.

Ἡ Ἀθωότης συμπάθειαν αἰσθανομένη πρὸς τοὺς δυστυχεῖς πάσχοντας, τοὺς ὁποίους ἀπὸ καρδίας ὤκτειρεν, ἐλησμόνησε τὴν προσφιλεστάτην αὐτῆς μα-

θήτριαν πρὸς σσιγμὴν, διαρκούσης τῆς ὁποίας ἡ Ἀραβέλλα ἐγένετο ἄφαντος.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν μικροῦ τινος δάσους, οὐ μακρὰν ἀπέχοντος τῆς ἀκτῆς, εἶδε παιδίον τι κλαυθμυρίζον, τὸ ὁποῖον ἐκτεῖνον τὰς μικρὰς αὐτοῦ χεῖρας, φαίνεται ἐπικαλούμενον τὴν βοήθειάν της. Ἡ Ἀραβέλλα εἰς εὐσπλαγχνίαν κινήθεισα, ἔσπευσε νὰ τὸ πλησιάσῃ, αὐτὸ δὲ ἔδειξε πρὸς αὐτὴν νέον τινα ἀγωνιζόμενον νὰ ἐλύσῃ βέλος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνεται ἐμπηγμένον εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ Ἀραβέλλα ἐδοκίμασε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλὰ μόλις ἤγγιξε τὸ πεπωμένον βέλος, καὶ παρῆυθός ἡσθάνθη ἑαυτὴν τετραυματισμένην, αἱ προσπάθειαι ἀμφοτέρων νὰ ἐλύσωσιν αὐτὸ συνέτεινον μᾶλλον εἰς τὸ νὰ τὸ βυθίσωσι ταχύτερα.

Ἡ Ἀραβέλλα ὑπὸ χανουσίως ξένης μέχρι τοῦδε εἰς αὐτὴν αἰφνιδικῶς κυριευθεῖσα, ἐχαμήλωσε πρὸς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἀναστέναξεν. Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νέος, ἀπειρος ὢν ἐπίσης τῶν διαθέσεων, τὰς ὁποίας ὑπέμενε, ἠένισεν αὐτὴν περιπαθέστατα, χωρὶς νὰ τῇ ἀποτείνῃ οὐδὲνα λόγον. Ἡ Ἀραβέλλα, ἥτις, διαρκούντος τοῦ βραχείου τούτου χρονικοῦ διαστήματος, ἡσθάνετο ἑαυτὴν τετραραγμένην, ὡς ἐκ τῶν προλαβόντων, ἐνθυμηθεῖσα αἴφνης τὴν βασιλισσάν της,

— Ἀγαπητὴ μου Ἀθωότης, ἐκράυγασεν, ποῦ εἶσαι; Μὲ ἐγκατέλειψας, ἢ μᾶλλον διὰ τίνος θαυμαστοῦ συνδυασμοῦ συμβεβηκότων ἀπεμακρύνθη ἀπὸ σοῦ.

Ἐνῶ ἐξεφώνει τούτους τοὺς λόγους, χειμάρρους ἔχωνε δακρύων. Ὁ Φούλβιος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος) γονυπετήσας ἐνώπιόν της ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της, καὶ ἔδεετο νὰ τῷ εἴπῃ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνην της.

— Δὲν ἀναμένω ἡσυχίαν, ἀπεκρίθη, ἡ Ἀραβέλλα, ἔχασα τὴν συνοδίαν μου, τὴν ἀγαπητὴν μου Ἀθωότητη, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι εὐτυχῆς, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς ἀναζητήσιν αὐτῆς.

— Ἄ! ὦρα ἡ Ἀραβέλλα, ἀπεκρίθη ὁ Φούλβιος, δὲν δύνασαι λοιπὸν νὰ μεθέξῃς τῆς ἡδονῆς, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἀπολαύω θεωρῶν σέ! Ἐπίσης, ὡς σὺ, ἔχασα πάντα ἀφοῦ ἀπέβην ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν βλέμματι τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐν μεϊδίῳ τῶν χειλέων σου ἀναπληροῦ τὴν ζημίαν μου. Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ μόνον καλὸν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ, εἶναι νὰ λατρεύω σέ, νὰ ὀμιλῶ μετὰ σοῦ, καὶ νὰ βλέπω ἀνταμειβομένην τὴν ἀγάπην μου. Λησμόσησον τὴν συνοδίαν ἐκείνην, ἢ ἀνάμνησις τῆς ὁποίας ταρατίζει τὴν εὐτυχίαν μας. Ἀναμνήστω εἰς τὴν ὄψιν σου τὴν τάσιν τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμέ, ὑποχώρησον εἰς ταῦτα ἐντέλως, καὶ μόνον ἐντὸς τῶν δακτύλων τούτων, ἃς λησμονήσωμεν τὸ ὑπόλοιπον γένος τῶν ἀνθρώπων.

— Ὅποια πρότασις εἶναι αὕτη; Δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον νὰ ὑποκριθῶ, αἰσθάνομαι, ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, ἢ παρ' ὅσον ἀγαπῶ ἑαυτὴν, καὶ ὅτι θέλω σὲ ἀγαπᾶ ἐν ὅσῳ ζῶ· ἀλλ' αὕτη ἡ ἀγάπη δὲν θέλει μὲ καταστήσῃ προδότην τῆς πίστεως, ἢ πρὸς τὴν Βασιλισσάν μου ὀρεῖλω. Ἡ εὐδαιμονία ἡμῶν δὲν δύναται νὰ πληρωθῇ, ἐὰν ἐγκαταλείψω αὐτὴν. Ἐπιτρέψου μοι λοιπὸν νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνα-

ζητήσιν αὐτῆς, καὶ εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ θεοῦ ἀφίνω τὴν ἔνωσιν ἐμοῦ καὶ σοῦ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

— Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μὲ παραιτήσῃς, Ἀραβέλλα, λοιπὸν θέλεις ν' ἀποθάνω. Διατί νὰ μὴν ὑπάγωμεν ὁμοῦ πρὸς ἀναζητήσιν τῆς συνοδίας ἐκείνης τῆς τοσοῦτον ἐπιθυμητῆς σοι;

— Ἄ! Φούλβιε, ὁ λογισμὸς μοι λέγει, ὅτι δὲν θέλομεν τὴν ἀπάντησιν, ἐὰν ὑπάγωμεν ὁμοῦ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τοὺς λόγους, τούτους παρήτησε τὸν ἔραστήν της, καὶ μετὰ σοφοδρᾶς ἀνησυχίας ἐζήτησε τὴν Ἀθωότητη, ἡ ὁποία, ἀφ' ἧς σσιγμῆς ἔπαυσε νὰ τὴν βλέπῃ, ματαίως ἔκαμεν περὶ αὐτῆς ἐρεῦνας.

Ὁ Ἐρως χαίρεκάκως ἠγάλλετο διὰ τὴν ἀνησυχίαν τῆς Ἀθωότητος, μετὰ τῆς ὁποίας μακρὸν ὕστερον ἐφιλονείκησεν, ἀλλ' ὁ ἴδιος πάλιν ἐπεθύμησε συνδιαλλαγὴν. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὴν ἐχθρὰν του, καὶ δι' ἀσχυρίζομενος, ὅτι ἠγνοεῖ τὴν αἰτίαν τοῦ ταξιδίου της,

— Διατί ἤλθετε ἐδῶ; εἶπεν ὁ θεὸς τῆς Κυθῆρας, παρήλθεν ἡ ἡμέρα τοσοῦτος χρόνος, ἀφ' οὗτου σὰς εἶδον, ὥστε μόλις σὰς γνωρίζω καὶ αὖθις.

— Παραπονεῖσαι περὶ τούτου, ἄττατε Ἐρως; ἀπεκρίθη ἡ Ἀθωότης. Διατί νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κράτος σου, ἀφοῦ διώρισας τὴν Ἠδυπάθειαν, τὴν Ἀπάτην, καὶ τὴν ἐρωτικὴν Ὑποκρισίαν ὡς ἀντιζήλους μου; Ἐνθυμήθητι καὶ τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας ἡμέρας, ὅταν συνεβασίλευομεν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν, καὶ ὁμολόγησον, ὅτι κατὰ πολὺ ἠλαττώθη ἡ ἀξία σου, ἀφοῦ μὲ ἐγκατέλειψας.

— Δὲν θὰ τολμήσω νὰ δικαιολογήσω τὸν τρόπον μου, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει θεραπεία; καὶ ἡμεῖς δι' εἰλικρινοῦς διαλλαγῆς δὲν δύναμεθα νὰ ἐπανορθώσωμεν ὅλα τὰ κακά, ὅσα ἡ διχόνοια ἡμῶν παρήγαγεν εἰς τὸν κόσμον; Ἐὰν συγκατατίθεσαι νὰ μὲ συγχωρήσῃς, ὁ εἰλικρινέστατος ὄρκος μου θέλει ἀσφαλίσῃ τὴν εὐστάθειάν μου.

— Εἶνα; πισυτοῖ οἱ ὄρκοι τοῦ Ἐρωτος; Δύναται ἀπλῆ μόνον ἀπολογία νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοι ἐπροξένησας; Πόσας καρδίας ἔχασα ἐξ αἰτίας σοῦ; Ἡ ἀρπαγὴ προσέτι τῆς μαθητρίας μου εἰς τὴν πονηρίαν σου χρεωστεῖται.

— Εὐγενῆς κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρως, λησμόνησον τὰς προτέρας ζημίας σου, σὲ ἰκετεύω. Συχνότατα ἡ Ματαιότης, ἡ Πλεονεξία, καὶ ἡ Ζηλοτυπία δὲν μετεχειρίσθησαν τὸ ὄνομά μου, διὰ νὰ σοὶ ἀποστερηθῶσι τῶν μαθητῶν σου; Δύνασθε ποταπῶς νὰ πισεύσῃτε ὅτι ὁ Ἐρως εἶναι, ὅστις συνδυάζει τὰς ἐνώσεις ταύτας, τὰς ὁποίας μέμφεσθε; Ἐπιθύμουν νὰ μὴν ἀποφύγω μίαν ἐξηγήσιν, καὶ νὰ δικαιολογήσω ἕνα πταίσην, ὥστε ἡδυνάμην πάραυτα νὰ συγχωρηθῶ, ἀλλ' ἐννοῶ ὅτι ἀπαιτεῖς νομικὴν τινα δικαιολόγησιν· θὰ τὴν λάβῃς.

Ἐπίστευσας τὴν Χλόην, καὶ δυσηρεστήθης ἐναντίον μου, ὅτι ἐξελέξατο ἔραστήν. Ἡδύνασο νὰ ἐλέγξῃς τὴν Πολυξένην, διότι ἐγὼ δὲν συνεμέθεξα εἰς τὰς συμφωνίας τὰς ὁποίας μὲ πλούσιόν τινα ἔμπορον ἐκλείσεν· ὁ χριστὸς ἦτο τὸ μέσον, δι' οὗ ἠνοίχθη ἡ πληγὴ, τὴν ὁποίαν ἀποδίδετε εἰς τὰ βέλη μου. Ἐπειτα ἡ νέα Ἐλιζα σὲ παρήτησε, αὕτη ἔχει τέσσαρας διαφόρους ἔραστὰς ἄνευ τῆς ἐμῆς συνεργείας. Ὁ πόθος μόνον τοῦ νὰ

ὑπερβῆ τὴν Φοῖβην, τὴν ὠδήγησε νὰ ἐγκαταλείψῃ σέ, καὶ νὰ συναψῇ διαφόρους σγέσεις. Εἶμαι ἱκανὸς νὰ σοὶ ἀναφέρω πλείστα ὅσα ἄλλα παραδείγματα τῶν πρὸς ἐμέ ἀδίκων αἰτιάσεων σου, ἀλλ', ὡς προεῖπον, ἐπιθυμῶ συνδιαλλαγὴν πρῶτερον λοιπὸν τοὺς ὄρους σου.

— Ἴσως θέλεις καταχρασθῆ τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ὅμως μίαν φορὰν εἰσέτι θέλω διακινδυνεύσει. Πρὸς στερέωσιν τῆς δόξης μου, ἄς ἐπιτραπῇ, ὥστε ἐκαίμαι, αἰτίνας παρήτησαν τὴν ἐμὴν βασιλείαν, νὰ ἐγκαταλείψωσι παρά τῶν ἐραστῶν, τοὺς ὁποίους προέκρινα ἐμοῦ. Ὑπὸ τούτους τοὺς ὄρους συγκατατίθεμαι νὰ λησμονήσω τὰ παρελθόντα.

— Καὶ ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ τὸ μέλλον, ὅτι πᾶσα ἐνωσις μὴ στηριζομένη εἰς τὴν Ἀθωότητα, δὲν θέλει εἶσθαι διαρκής. Οὕτως ἡ εὐστάθεια τῶν ἐρασῶν θέλει ἀποδεικνύει ἀναμφισβήτητον μαρτυρίαν, καὶ ἀλήθειαν ἐμφαίνουσιν τὴν ἀρετὴν τῶν κυριῶν των. Ἄς γίνῃ ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τῆς Ἀραβέλλας· δὲν θέλω κρῦπει τοῦτο ἀπὸ σοῦ. — Αὐτὴ εὐρίσκεται μόνη μετὰ ἐρατοῦ, θέλω θέσει αὐτὴν εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, καὶ θέλεις ἐννοήσῃ παρευθῆ, ἐὰν ἡ Ἀραβέλλα εἶναι πλέον ἀξία τῆς εὐνοίας σου.

Ὁ Ἔρωσ παρευθῆς συνήθρισε πάντας τὰς ἀναριθμήτους νέας, τὰς ὁποίας ἡ νῆσός του ἐμπεριείχεν, καλλωπίσας αὐτὰς μετ' ἀπασιῶν τῶν χαρίτων, αἰτίνας πρὸς στολισμὸν χρησιμεύουσιν, καὶ ὁμοιάζουν μὲ ἄλκυσιχόν τι μᾶλλον παρ' ὠρείων καθ' ἑαυτὰ, διέταξε δὲ πάραυτα τὸν Ζέφυρον ν' ἀνεύρῃ τὴν Ἀραβέλλαν καὶ τὸν Φουλίβιον, καὶ νὰ τοὺς δδηγήσῃ ἐνώπιόν του. Ἡ Ἀραβέλλα συνήντησε τέλος πάντων τὸν ἐραστήν της, ἀφ' οὗ μετὰ μεγίστης λύπης εἶχεν ἀποχωρισθῆ, ἀλλ' ἰδοῦσα τὴν Βασιλισσάν της, ἐπέταξε πρὸς αὐτὴν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ.

— Σπῆθι, ἀνέκραξεν ἡ Ἀθωότης, ἡ εὐστάθεια τοῦ Φουλίβιου θέλει με δεῖξει, ἐὰν εἶσαι εἰσέτι ἀξία τῆς προστασίας μου.

Ἡ Ἀραβέλλα τρέμουσα καὶ τεταραγμένη ἀνέμενε τὴν ἀπόφασιν, καὶ μολοῦντι δὲν συνησθάνετο ἑαυτὴν ἔνοχον, μετὰ βίας μόλου τοῦτο καθιστόχασεν. Ὁ Φουλίβιος, ἐράνῃ ἐν πρώτοις τεθαμβωμένος, ἰδὼν τὰς πρὸ πᾶν ὀρθαλμῶν του ἐκτεθειμένας ὠραίας μορφάς, ἀλλὰ μετὰ στιγμιαίαν παρατήρησιν αὐτῶν, γουπετήσας ἐνώπιον τῆς Ἀραβέλλας, αἰώνιον πρὸς αὐτὴν ἠρξίσθη πίστιν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ἔρωσ ἐμεινε πιστὸς εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἀθωότητα ὑπόχρεσίν του, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς δὲν ἐξαποστέλλει τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἐκείνους, οἵτινες εὐχαριστηθέντες, φαίνονται ἄστατοι, ἀλλ' ἐπιδαψιλεύει αὐτὰς πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε τὴν Ἀθωότητα ἀπὸ τοῦ Ἔρωτος διαχωρίζουσι.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) M. K.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Δεκέμβριος.

Ἄνεμος καὶ διαυγής εἶναι ὁ οὐρανός, ἀνατέλλει ὁ ἥλιος ἐνδεδυμένος τὰς ἀκτῖνας τοῦ πάσας, πάχνη ἐ-

λαφρὰ ἀνέροχεται ἐκ τῆς γῆς, ἡ χλόη ἀρτυρῆς καλύπτει, καὶ εἰς τοὺς αἰθέρας διαλύεται, καὶ πτηνῶν ἀκούονται κελαδήματα.

Αὕτη, λέγεται, εἶναι πρωία τις τοῦ Ἀπριλίου· ὄχι, εἶναι μία ἀπὸ τὰς πρωίας τοῦ Νοεμβρίου μηνός.

Τοιοῦτος ὅλος σχεδὸν παρήλθεν ὁ Νοέμβριος· ἡδὺς, εὐφρόσυτος, καὶ μόνον ἐνίοτε, ἐνῶ τὸ ἔαρ τοῦτο ἐπέλαμπεν ἐπὶ τῆς ἑλληνίδος γῆς, αἴφνης ὁ καιρὸς μετεβάλλετο, ἀνεμοὶ ἐπέπνεον ἄγριοι, νεφέλαι ἐκαλύπτον τὸν οὐρανὸν καὶ βετὸς παγερός καὶ χιονώδης διεδέχετο τὴν αἰθρίαν· ἀλλ' ἀνέτειλλεν ἡ ἐπιούσα αὐγὴ, — καὶ τὸ ἔαρ ἐπανήρχετο.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ὠραιότης, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστασία τοῦ ἑλληνικοῦ κλίματος· ὁμοιάζει τὴν γυναῖκα, ἥτις ὅσων ὠραιότερα, τόσον εἶναι καὶ πλέον εὐμεταβλητός. Καὶ τῆ ἀληθεία, περὶ τοῦ κλίματος τούτου ἀρμόζει μᾶλλον νὰ εἴπῃ τις τὸ δίστιχον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου Α', ὅπερ οὗτος αὐθαδῶς ἔλεγε περὶ τῆς γυναικῆς,

Souvent femme varie,
Bien fol est qui s'y fie.

δηλαδή

» Συχνὰ ἡ Δέσπω φρόνημα ἀλάσσει καὶ νοθεύει

» Καὶ λίαν ἄφρων ὁ ἀνὴρ, ὅστις αὐτὴν πιστεύει.

Οἶμοι, λοιπὸν! ἐὰν καὶ σεῖς ἐμπιστευθῆτε τὸν ἡδύμορφον τοῦτον καὶ γαληνιαῖον οὐρανὸν, καὶ τὸ θερμὸν μεϊδιάμα τοῦ ἡλίου.

Ἐκεῖ, πέραν τοῦ Ἰλιστοῦ, ἐπὶ λόφου τινος, πρὸς δὲν φέρει ὁδὸς ἀναντῆς καὶ ὁμαλῆ, ὅθεν ἀποπτον εἶναι τοῦ Αἰγαίου τὸ κύμα, καὶ ὁ ἐλαιῶν, καὶ οἱ λόφοι, καὶ αἱ ἀκταὶ τῆς Ἀττικῆς, ὑπάρχει περιθολὸς τις πένθιμος. Ἐκεῖ φέρεται, καὶ τῆ μητρὶ γῆ παραδίδεται τὸ τελευταῖον καὶ νεκρὸν λείψανον τοῦ ἀνθρώπου.

Πολλῶν τοιούτων νεκρικῶν ἐκφορῶν μάρτυς ἐγένετο καὶ αὐτὰς ὁ εὐχαρὶς καὶ μειδῶν οὗτος οὐρανός! Γέροντες καὶ παιδιὰ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ νέοι, οὐαί! καὶ νέοι διεθίσαν τὴν ὁδὸν ταύτην.

Συνώδευσα καὶ ἐγὼ τὴν κηδείαν τρυφερὰς τινος νέας μαρνανθείτης εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της προώρω! Ἡ καρδία μου ἐσπαράχθη μὲν ἀπὸ τοὺς γασρούς, κλαυθμούς ἀπὸ τοὺς δλοφυρμούς τῶν συγγενῶν καὶ οικείων, ἀλλὰ τὴν νέαν δὲν ἐθρήνησα, τὴν ἐμακάριστα.

Ἀπῆλθεν, ἀγῆ καὶ μακαρία, ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, τῶν θλίψεων αὐτοῦ καὶ τῶν βεβημένων καὶ τῶν πειθῶν ἀγευστός.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν εὐτυχοῦσι τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἢ ὁ θεὸς ἐπιφουλάττει μόνον τοῖς ἐκλεκτοῖς του;

Ἡμεῖς, οἱ ἐμμένοντες ἐν τῷ πλάνῳ τούτῳ καὶ ματαιῷ κόσμῳ, ἀπολαμβάνομεν μίαν καὶ ἡμέραν εὐδαιμονίας ἀμιγῆς, μίαν ἡμέραν γαλήνης;

Ἀλλ' ἐκεῖνος, δὲν ὁ Ὑψίστος νέον ἐτι ἠδύοχησε νὰ καλέσῃ εἰς τοὺς κόλπους του, ἐξῆπεν Ἄγγελος, καὶ Ἄγγελος ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἡ δεκαεξαετής Καλλιόπη καὶ ὁ εἰκοσαετής Νικόλαος, οἱ ἀποθανόντες καὶ ἐνταφιασθέντες τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, ὡς δύο νεόνυμφοι, οἱ μεταβίοντες εἰς τὴν νυμφικὴν τῶν παστῶν.